

Alkotmánybíróság 1015 Budapest Donáti u. 35-45	
Ügyszám: IV/1648-2/2018	ÉRK: 2018 DEC 15.
Érkezett: 2019 JAN 09.	PÉLDÁNY:..... FELZET:..... MELLÉKLET:..... KÖZTÜK:..... ÜGYIRATSZÁM: 20330/2016 UTOIRATON:
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db
Alulírott	

Ügyszám: IV/1648-01/2018	
Érkezett: 2018 NOV 07. 8. jöv. <i>clm</i>	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	<i>clm</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] személyesen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztünk elő az Alkotmánybíróságon az alábbiak szerint.

Kérjük a Fővárosi Törvényszék 53.Pf.639.904/2016/4. számú ítélete felülvizsgálati kérelmünkben támadott részének - 2,3,4,5,6 határozatok érvénytelenségének és perköltségnek a megállapítása - és a Kúria 2018. szeptember 6-án kézhez vett Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mert azok sértik a jogállamiságot, a jogbiztonságot, a jogerő intézményét, a normavilágosságot, a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát egyben sértik a felperesek alapvető jogait a jogbiztonsághoz, a jogerős ítélethez, a tisztességes eljáráshoz, a jogorvoslathoz, az egyenlő elbánáshoz, valamint a tulajdonhoz fűződő alkotmányos jogait, amelyeket a B) cikk (1), XXVIII. cikk (1), XXVIII. cikk (7), XV. cikk (1) és XIII. cikk (1) bekezdéseiben garantál számukra az Alaptörvény.

Kérjük az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú ítélet felülvizsgálati kérelmünkben támadott része (2,3,4,5,6 határozatok érvénytelenségének és perköltségnek a megállapítása) végrehajtásának felfüggesztését az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig.

Kérjük, hogy az Alkotmánybíróság alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek értékelve vizsgálja meg azt a problémát, hogy a jogbiztonság, a tisztességes bírósági eljárás és a jogorvoslat követelményének megfelel-e, ha a bíróság lerontja az adott eljárásra és tényállásra nem vitatottan alkalmazandó eljárási és anyagi jogszabályi rendelkezések érvényesülését azáltal, hogy nem alkalmazza azokat, ellenkezőleg a jogalkotó által a jogszabályokban és az Alaptörvényben kifejezetten tiltott eljárással és jogalkalmazással önkényes döntéseket hoz. Az alapjogsértő eljáráson alapuló és a törvényi rendelkezésekkel egyértelműen ellentétes bírósági ítéletek megsemmisítése során indokoltnak tartjuk az Abtv. 46. § (3) bekezdésének az alkalmazását is, mert a jogerő intézményét a 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú ítéletet követően a Kúria Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete is súlyosan megsértette. A jogerős ítélethez való jog legalább olyan fontos, mint a jogorvoslathoz való jog különös tekintettel arra is, hogy a kettőt a jogalkotó elválasztotta, így azok egymással nem konkurálhatnak. Amennyiben a jogerőt nem tartják tiszteletben a bíróságok - mint az jelen esetben történt - az sérti a jogbiztonságot, egyben a jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz, valamint a törvény előtti egyenlőséghez való jogot.

Az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő, és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált, illetve a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie. „Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz

alapján indult eljárásokban kiemelt feladatának tekinti, hogy a jogszabályoknak olyan értelmezését fogadja el, amely összhangban áll az Alaptörvényben biztosított jogok érvényesülésével. Ennek során – az Abtv. 46. § (3) bekezdésében előírtakra figyelemmel – az Alkotmánybíróság kötelessége, hogy a hatáskörei gyakorlása során megállapítsa azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeket a jogszabályok értelmezése és alkalmazása során a jogalkalmazóknak feltétlenül szükséges érvényesíteniük” (2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [89], 18/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [28]).

Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

I) cikk (3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

R) cikk (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

25. cikk (1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. Bíróság a rendes és a közigazgatási bíróság.

25. cikk (2) A rendes bíróságok döntenek büntetőügyben, magánjogi jogvitában és törvényben meghatározott egyéb ügyben. A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

26. cikk (1) A bírák függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatók.

28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

A bíróság a hatályos Alaptörvényben és jogszabályokban foglaltakat figyelmen kívül hagyta ezzel megsértette az Alaptörvényt

I) cikk (3) bekezdését, mely szerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, továbbá mely szerint az alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

R) cikk (2) bekezdését, mely szerint az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.
25. cikk (1) bekezdését, mely szerint a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el.
26. cikk (1) bekezdését, mely szerint a bírák függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatók.
28. cikk, mely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.
B) cikk (1) bekezdését, mely szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.

A bíróság mindezzel, tehát amikor az eljárása során és ítéletében az alkotmányos követelményekkel szemben, a hatályos eljárási és anyagi jogszabályokkal ellentétesen rendelkezett megsértette a felperesek Alaptörvényben garantált alkotmányos jogait a

- B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamisághoz, a jogbiztonsághoz, a jogerős ítélethez,
- a XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőséghez,
- XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz,
- XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz,
- XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogkövető magatartás követelményét megsértve, a 26. cikk (1) bekezdésében foglalt bírói függetlensége alapjától - a törvényeknek való alávetettségétől - magát eloldotta, amely *contra legem* jogalkalmazás eredményeként normatív alapját vesztett, önkényes eljárása és döntése sérti az Alaptörvény B) cikk (1), XXVIII. cikk (1), XXVIII. cikk (7), XIII. cikk (1) és XV. cikk (1) bekezdéseiben foglaltak alapján garantált alkotmányos jogainkat.

A másodfokú bírósági eljárásra kötelezően alkalmazandó törvényi rendelkezéseket megsértő önkényes bírói eljárás és a jogkérdésekre nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó *contra legem* bírói jogalkalmazás összekapcsolódva a jogalkalmazói önkényekkel együttesen eredményezte az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét és a jogállamisággal összeegyeztethetetlen diktatórikus bírói döntést a felperesek alkotmányos jogainak sérelmére.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa önkényesen járt el akkor, amikor a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélet 2016. november 16-án már jogerős részével szemben egy a jogállamisággal összeegyeztethetetlen „másodfokú” eljárást kezdeményezett és folytatott le ezzel életre keltve a törvényességi óvás intézményét, amelyet az Alkotmánybíróság már 1992-ben megsemmisített a 9/1992. (1.30) AB határozatában.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa önkényesen járt el akkor, amikor a jogalkotó kifejezett tiltó rendelkezéseivel szemben *contra legem*, valamint visszaható hatályú jogalkalmazással, és a felperesek tulajdonhoz fűződő alkotmányos jogának jogalkotó általi korlátozására történő hamis hivatkozással indokolta önkényes döntését.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa önkényesen járt el akkor, amikor az Alaptörvény I) cikk (3), R) cikk (2), 26. cikk (1) és B) cikk (1) bekezdései ellenére nem alkalmazta a másodfokú eljárásra és a jogkérdésekre nyilvánvalóan vonatkozó hatályos jogi normákat és megsértette a felperesek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, valamint amikor nem teljesítette indokolási kötelezettségét, az ügy leglényegesebb részéről, az eljárásra és az adott tényállásokra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

A jogi képviselő az elsőfokú eljárásban benyújtott meghatalmazására hivatkozással az alperesi társasház nevében elektronikus úton fellebbezés nevű beadványt nyújtott be 2016. november 15-én a BKKB 10.P.XII.20.330/2016/24 számú ítélete 3, 4, 6 számú határozatok érvénytelenségét megállapító része ellen, azonban a jogi képviselővel eljáró alperes a fellebbezési illetéket nem róta le, tehát az alperes jogi képviselő útján látszólag fellebbezett az ítélet kifogásolt része ellen, ténylegesen azonban nem, mivel a fellebbezés hiányos volt. A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa a másodfokú tárgyalásra idéző 53.Pf.639.904/2016/2. sz. végzésével együtt a 2017. január 9-én kelt 53.Pf.639.904/2016/2.-I. végzéséhez csatoltan a jogi képviselő fellebbezés nevű beadványát hamisan alperesi fellebbezésnek beállítva azzal küldte meg felpereseknek, hogy arra csatlakozó fellebbezést vagy ellenkérelmet nyújthatnak be. Végül a másodfokú eljárást törvénysértő és Alkotmány-sértő módon megindító és lefolytató Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa a felperesek tiltakozása ellenére a 2017. február 24-i tárgyaláson a felperesek tiltakozása ellenére

- a ténylegesen nem fellebbező alperes javára megváltoztatta a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú a 3, 4, 6 határozatok érvénytelenségét kimondó részében 2016. november 16-án már jogerőre emelkedett ítéletet,
- míg a 3, 4, 6 határozatok érvénytelenségének megállapítása tekintetében már 2016. november 16-án jogerős 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélet hatályában való fenntartására irányuló felperesi követelést indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa tehát nemcsak, hogy elmulasztotta elutasítani az alperes fellebbezésnek nem minősülő beadványát, hanem kifejezetten félrevezette a felpereseket, mindezt szándékosan tette, mert törvénysértő és Alaptörvénysértő eljárását utóbb sem kívánta korrigálni, amit az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú tárgyalás és ítélet igazol. A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa a törvényi határidőt és a jogerő intézményét tehát tudatosan semmibe véve alperesi fellebbezés nélkül és a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú ítélet 2016. november 16-án már jogerőre emelkedett részével szemben folytatott le másodfokú eljárást és hozott ítéletet – amelyet önkényesen jogerős ítéletté nyilvánított – törvénysértő, Alaptörvénysértő és alkotmányos jogainkat sértő eljárással megfosztva felpereseket a 3., 4 és 6 határozatok érvénytelensége megállapítása részében jogerős 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélettől és indoklástól. Továbbá azzal, hogy a másodfokú bíróság megváltoztatta a jogerős elsőfokú ítéletet és annak indoklását egyben megfosztotta a felpereseket a rendes perorvoslattól és a tisztességes bírósági eljárástól a 3, 4, 6 valamint a 2, 5 határozatok érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmük tekintetében is.

Amennyiben az 53-as tanács a felperesek félrevezetése helyett a kógens eljárási szabályokat betartva hivatalból elutasította volna az alperes fellebbezési eljárás megindítására alkalmatlan beadványát, a felperesek annak tudatában, hogy 2016. november 16-án már jogerőre emelkedett az elsőfokú ítélet 3., 4. és 6. számú határozatok érvénytelenségét megállapító része és indoklása készíthették volna el fellebbezésüket a 2. és 5. számú határozatokkal kapcsolatos elsőfokú ítélettel szemben és készülhettek volna fel a másodfokú tárgyalásra, vagy dönthettek volna arról, hogy élnek -e a fellebbezési jogukkal.

A Fővárosi Törvényszék 53.Pf.639.904/2016/4. számú ítélete és a Kúria azt helyben hagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete a hatályos törvényekkel és Alkotmánnyal szemben azt prezentálja, hogy ma Magyarországon a független demokratikus jogállamban lehetséges az eljárási alapelvek súlyos megsértésén keresztül a már jogerős elsőfokú ítéletet - a pernyertes felperesek érdekei és alkotmányos jogai sérelmére – önkényesen megváltoztató másodfokú diktatórikus határozat.

A bíróságnak a kérelmet hivatalból el kell utasítania hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve, idézés kibocsátása nélkül a Pp. 124. § (2) bekezdése alapján a Kúria és az Alkotmánybíróság alábbiakban idézett eddigi töretlen joggyakorlata szerint:

„Az indítványozó fellebbezett ... azonban a fellebbezési illetéket annak ellenére sem róttá le, hogy ... mint ügyvédnek tudnia kellett, hogy a fellebbezési illeték megfizetésének elmulasztása a fellebbezés hivatalbóli elutasítását vonja maga után. Az indítványozó tehát látszólag ugyan kimerítette a rendelkezésre álló jogorvoslatokat, látszólag fellebbezett a kifogásolt végzések ellen, ténylegesen azonban – mivel fellebbezése hiányos volt – nem.” (3069/2013. (III. 14.) AB végzés Indoklás [8-9])

„A kérelmezők a kifogás előterjesztésekor az illetéket nem rótták le, a Kúria a Pp. 124. § (2) bekezdése és 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján a kifogást hivatalból elutasította. ... A bíróság pedig a Pp. 124. § (2) bekezdés c) pontja megfelelő alkalmazásával a kifogást – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha a jogi képviselővel eljáró fél elmulasztotta az eljárási illeték megfizetésére vonatkozó kötelezettség teljesítését.” (3162/2013. (VII. 24.) AB végzés, Indoklás [5],[24])

A jogi képviselővel eljáró alperes törvényi határidőt mulasztott, a törvényi határidőt ítéletével a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa és a Kúria Pfv.I. számú tanácsa nem változtathatja meg. „A Pp. 234. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés határideje a határozat közlésétől (219. §) számított tizenöt nap. A 219. § (1) bekezdés a) pontja szerint kézbesítés útján kell közölni az ítéletet a felekkel. Az indítványozónak tehát a kézbesítéstől számított tizenöt nap állt rendelkezésre arra, hogy fellebbezését az elsőfokú bíróságnál a Pp. előírásai szerint benyújtsa. Ez a határidő törvényi határidő, ezért csak akkor volna meghosszabbítható [Pp. 104. § (1) bekezdés] vagy lerövidíthető a bíróság által, ha erre a törvény kifejezett felhatalmazást adna. Mivel azonban ilyen törvényi felhatalmazás nincs, bírói döntéssel a fellebbezési határidő nem változtatható meg.” (18/2017. (VII. 18.) AB határozat Indoklás [16])

A jogalkotó a Pp. 239. §-a, valamint a 124. § (2) c), 130. § (1) i), 240. § (1), 247. § (2), 228§ (3) és (4) bekezdéseinek megalkotásakor kógens, eltérést, mérlegelést és méltánylást nem engedő, zárt és pontos szabályozást hozott létre a jogi képviselővel eljáró, de a fellebbezési illeték megfizetését elmulasztó jogosult hiányos kérelmének hivatalból történő elutasítására, valamint az elsőfokú ítéletfellebbezéssel nem érintett illetőleg nem támadható része jogerőre emelkedéséről.

„Az ilyen típusú szabályozás nem enged mozgásteret a jogalkalmazók, és így a bíróság részére sem. A zárt szabályok felülírása, „kitágítása” a bíróságok részéről ... contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét is. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” (3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indoklás [27])

Amennyiben a fellebbezési illetéket nem fizette meg a jogi képviselővel eljáró fél, a bíróság a beadványt hivatalból elutasítja, tehát meg sem indulhat a másodfokú eljárás, a határozat pedig jogerőre emelkedik a határidő lejártát követő napon. A törvény a fellebbezési határidő lejártával a határozatok jogerejéhez fűződő érdeknek tulajdonít nagyobb jelentőséget a perorvoslathoz való jogosultsággal szemben. A jogalkotó a két alapelv ütközését azok időbeli elválasztásával akadályozza meg: a fellebbezési határidő lejártáig a perorvoslathoz való jog, azt követően a határozatok jogerejéhez való jog érvényesüléséről rendelkezik.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete ellentétes a jogállamiság elvének (Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés) tartalmát alkotó jogbiztonság követelményével, a jogerő intézményével, és polgári ügyekben a felek rendelkezési jogával is.

A jog uralmán alapuló állami berendezkedés és az önkényes diktatórikus bírósági gyakorlat összeegyeztethetetlenek.

Magyarország Alaptörvényében és törvényeiben a rendes és rendkívüli jogorvoslatok feltételei és az eljárási garanciák pontosan meg vannak határozva. Azonban a másodfokú bíróság és a Kúria a függetlenségük alapját képező törvényeknek való alárendeltségtől magukat eloldották - nem tartották tiszteletben a jogerő intézményét (a jogerős elsőfokú ítéletet) sem - önkényesen jártak el, nem pedig a jogalkotó által törvényben pontosan meghatározott eljárási garanciák szerint, aminek eredményeképpen a felperesek Alaptörvényben garantált tisztességes bírósági eljáráshoz, jogorvoslathoz, jogbiztonsághoz, jogerős ítélethez, egyenlő elbánáshoz való alkotmányos jogait is megsértették.

„Az Alkotmánybíróság 9/1992. (I.30) AB határozatában megállapította a törvényességi óvás intézményének alkotmányellenességét. Kifejtette, a jogállamiság lényeges eleme, hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle perorvoslattal nem támadható. Az „anyagi igazságosság” és a „formális jogbiztonság” közül (a rendes perorvoslati lehetőség kimerítését követően) a jogbiztonságé az elsőbbség.”

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam. „Az Alaptörvényben tételesen szereplő jogállam alapértékének sérelme önmagában is megalapozza valamely jogszabály, - vagy jogalkalmazás, ítélet - alkotmányellenességét.”

„A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam - s elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák. Csak formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények.”

„Az anyagi igazságosság jogállami követelménye a jogbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradvá válósulhat meg.

Az anyagi igazság érvényesülésére éppúgy nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány, mint ahogy arra sem, hogy egyetlen bírósági ítélet se legyen törvényt sértő. Ezek a jogállam céljai és feladatai, amelyek megvalósulása érdekében megfelelő – elsősorban eljárási garanciákat nyújtó – intézményeket kell létrehozni és az érintett alanyi jogokat garantálni. Az Alkotmány tehát az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a bírósági eljáráshoz biztosít alanyi jogot, s nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban további eljárási garanciát tartalmaz az Alkotmány: alkotmányos jogot a jogorvoslathoz. (XXVIII. cikk (7). Ha egy az anyagi igazságosság érvényesítésére vagy a törvényben való tévedés kiküszöbölésére szolgáló jogintézmény a rendes és rendkívüli jogorvoslatok feltételeihez hasonlíthatóan pontos eljárási garanciák nélkül működik, akkor a jogbiztonság sérelmet szenved.”

„Az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét a jogerő intézménye hozza összhangba megintcsak a jogbiztonság elsődlegessége alapján. A jogerő intézménye, alaki és anyagi jogerőként való pontos meghatározottsága a jogállamiság részeként alkotmányos követelmény. Az Alkotmánynak megfelelően biztosított jogorvoslati lehetőségek mellett beállott jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogállamiság lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes fellebbezettel, illetve, hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslattal nem támadható. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat – az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között – irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságra, illetőleg más hatóságra. Ha a jogerő beálltához előírt feltételek teljesültek, akkor annak hatálya a határozat tartalmi helyességétől függetlenül beáll., (9/1992. (1.30) AB)

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet és a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete sérti a jogbiztonság követelményét, mert a bírósági eljárás egésze sérti a *kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárást* azáltal, hogy a 3., 4., 6. határozatok érvénytelenségének megállapítása részében már jogerős 10.P.XII.20.330/2016/24. számú ítéletet a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa az objektív korlátok ellenére, s a felek akaratától független, önkényes, törvénysértő, Alkotmánysértő és alkotmányos jogainkat sértő elhatározása szerint *újraindított* eljárással megváltoztatta.

A - jogorvoslat után - jogerősen eldöntött kérdésekben a jelen esetben újra kezdődött az eljárás, majd 3, 4, 6 határozatok részében jogerős 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítéletet jogszabály és Alaptörvény ellenesen, alkotmányos jogainkat megsértve megváltoztató 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú ítéletet - a felperesek kérelme alapján indult felülvizsgálati eljárásban - a Kúria Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítéletével helybenhagyta a törvényt, az Alaptörvényt és az alkotmányos jogaink további sérelmével, és szintén indoklás nélkül.

A jog érvényesülésének kiszámíthatósága és előre láthatósága magában foglalja a jogalkalmazás, így a bírósági eljárások kiszámíthatóságát és előre *láthatóságát* is, amit azonban alapvetően sért a jelen perbeli másodfokú eljárás és ítélet, valamint az azt helybenhagyó kúriai határozat.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete különösen ellentétes a jogbiztonsággal, a jogerő intézményével, a felek önrendelkezési jogával, a bíróság indoklási kötelezettségével, egyben sérti a felperesek tisztességes *bírósági eljáráshoz*, független bírósághoz, ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz, jogorvoslathoz és jogerős ítélethez való jogát.

A jogerő áttörésének szükséges (de nem elégséges) alkotmányossági feltétele, hogy ismérveit törvény pontosan meghatározza, s így kiszámítható legyen. E követelményeknek megfelel például a perújítás intézménye, ahol előre tudható, hogy milyen esetekben és időbeli határok között van helye a bíróság jogerős ítéletével elbírált cselekmény vagy jogvita ügyében perújításnak.

A már jogerőre emelkedett elsőfokú ítélettel illetve az elsőfokú ítélet már jogerőre emelkedett részével szemben azonban fellebbezésnek nincs helye.

Továbbá a jogosultak még az általuk értelmezett megalapozatlanság vagy törvénysértés esetén sem kötelesek az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezni.

A felek alanyi joga az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezés, fellebbezés azonban nem történt az alperes részéről, mivel az alperes nem fizette be a másodfokú eljárás megindításához szükséges fellebbezési illetéket, így a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélet felperesek által nem támadott része jogerőre emelkedett már 2016. november 16-án. 142

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa azonban a törvényi határidőt és az Alaptörvényt megsértve fellebbezés hiányában és a jogerő beálltát követő 2 hónappal később másodfokú eljárást indított és folytatott le, amelynek során a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú ítélet már 2016. november 16-án jogerőre emelkedett részét több mint három hónappal később önkényesen megváltoztatta. Tehát a másodfokú bíróság eloldva magát a törvénynek való alávetettségétől és indoklás nélkül az eljárást újraindította, ami már önmagában rávilágít arra, hogy az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú ítélet milyen súlyosan ellenkezik a jogbiztonság és a tisztességes eljárás minimális követelményeivel is.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet sérti a törvény előtti egyenlőséget is, mert a bíróság alperesi fellebbezés nélkül és az elsőfokú ítélet már jogerős részével szemben másodfokú rendes perorvoslati eljárást kezdeményezett és folytatott le az alperes javára. Az 53-as tanács ezzel egyidejűleg a felpereseket megfosztotta a jogerős ítélettől és az elsőfokú ítélet felperesek által fellebbezéssel támadott része tekintetében pedig nem biztosította a felpereseknek a rendes jogorvoslathoz és tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, a felperesek ellenkérelmét indoklás nélkül, a felperesek fellebbezését pedig tényleges vizsgálat nélkül figyelmen kívül hagyta.

Az arra feljogosított két személy - a BKKB 10-es elsőfokú és a Fővárosi Törvényszék 53-as másodfokú tanácsa - a másodfokú eljárás megindításához a felperesekkel (az egyik féllel) szemben megkövetelte a fellebbezés határidőben és hiánytalanul történő benyújtását, az alperessel (a másik féllel) szemben azonban nem.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsának fentiekben összefoglalt önkényes és contra legem eljárása sérti a felperesek másodfokú eljárás megindítására vonatkozó önrendelkezési jogát is, valamint a másodfokú eljárásra vonatkozó felkészülési jogát is, továbbá a fegyveregyenlőség és a tiltott hátrányos megkülönböztetés elvét.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete sérti a felek rendelkezési jogát is, mert a jogerős ítéletet a felek akaratától függetlenül megváltoztatta, sőt annak ellenére, a felekre kihatóan megváltoztatta.

A polgári per ezen alapelveinek sérelme egyben az önrendelkezés alkotmányos jogának sérelme. (Lásd a 8/1990. (IV. 23.) AB határozatot.) Az önrendelkezés joga az állandó alkotmánybírósági gyakorlat szerint az emberi méltósághoz való jog tartalmi eleme.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete tehát az Alaptörvény XV. cikk (1) - A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes - bekezdésébe ütközik. A felek rendelkezési jogának elvonása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését is.

A jogvitában érdekelt fél alkotmányos joga arra, hogy ügyét bíróság elé vigye - hasonlóan a többi szabadságjoghoz - magában foglalja ugyanis annak szabadságát, hogy e jogával ne éljen. Egy olyan eljárás és ítélet, amely mindkét fél akaratától függetlenül lehetővé teszi az eljárás folytatását és a határozat felekre kiható megváltoztatását, eleve nem lehet e jog sem szükségszerű, sem arányos korlátozása.

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet és a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete ellentétes a jogállamhoz tartozó jogbiztonsággal és az annak érvényesülését szolgáló jogerő intézményével. A másodfokú bíróság látszólag jogorvoslati feladatkörben járt el, azonban a valóságban eloldotta magát a *törvénynek való alávetettség*től, ezért az eljárása és az ítélete nélkülözi a jogorvoslathoz való jog elemi alkotmányos garanciáit.

E jogok sérelme nem igazolható azzal, hogy a korlátozás más alkotmányos jogok érvényesülése érdekében kikerülhetetlenül szükséges és a sérelem mértéke arányos lenne. Az önkényes 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete *nem lehet kényszerítően szükséges módja akár a törvényesség, akár az anyagi igazságosság megvalósításának a jogállam stabilitást adó alapértékei kárára. A törvényesség vagy az anyagi igazságosság önkényes válogatás szerinti érvényesülése nem alkotmányos.*

Az 53.Pf.639.904/2016/4. számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint a Kúria azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete sérti a bíróságok és a bírák függetlenségének elvét is. (Alaptörvény R) cikk (2) bekezdés: az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek, 26. cikk (1) bekezdés: A bírák függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatók, XXVIII. cikk (1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.)

A 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélet 2016. november 16-án már jogerőre emelkedett részének újra történő elbírálása ugyan bíróság útján történt, maga a másodfokú eljárás és ítélet súlyosan törvénysértő beavatkozás a 10.P.XII.20.330/2016/24. számú és a 3,4,6 határozatok érvénytelenségét jogerősen megállapító bírósági döntésbe, mert a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa eloldotta magát a *törvénynek való alávetettség*től és elhatározása alapján egy már jogerősen lezárt ügyet bolygatott meg, a jogerősen lezárt eljárás újrafelvételét, újratárgyalását rendelte el. A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa, tehát komoly jogkövetkezményekkel járó önkényes döntéseket hozott, törvénysértő és Alaptörvénysértő eljárásával a 2016. november 16-án részben már jogerőre emelkedett 10.P.XII.20.330/2016/24. számú ítélet végrehajtását félbeszakította, majd a 3, 4, 6 határozatok érvénytelenségének megállapítása részében 2016. november 16-án már jogerős 10.P.XII.20.330/2016/24. számú ítéletet megváltoztatta, mindezek következtében a felperesek 2. és 5. sz. határozatok érvénytelensége megállapítására vonatkozó fellebbezését pedig valójában nem bírálta el.

Mindezzel megsértette a felperesek *bíróági eljáráshoz biztosított alanyi jogát* - az Alkotmány XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált alkotmányos jogát a független és pártatlan bírósághoz, a tisztességes tárgyaláshoz és eljáráshoz, az ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz - *valamint az igazságos és törvényes bíróági döntés érdekében az Alkotmány XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált alkotmányos jogát a jogorvoslathoz és a jogerős ítélethez.*

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa azon keresztül, hogy a 53.Pf.639.904/2016/4 számú eljárásban az alkalmazandó hatályos eljárás jogi és anyagi jogi jogszabályoknak való alávetettségétől - a fentiek szerint - eloldotta magát megsértette a jogerős ítélethez, a

jogorvoslathoz, a tisztességes bírósági eljáráshoz, az egyenlő elbánáshoz és a tulajdonhoz való alapvető alkotmányos jogainkat.

Az 53.Pf.639.904/2016/4 számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint az azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú kúriai döntés ítélet sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében garantált alapjogainkat - amely szerint Magyarország független, demokratikus jogállam. - ezáltal sérült a jogállamisághoz, a jogbiztonsághoz (normavilágosság, visszaható hatály tilalma, felkészülési idő) a jogerős bírósági ítélethez, a független bírósághoz való jogunk.

Az 53.Pf.639.904/2016/4 számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint az azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú kúriai ítélet sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében garantált alapjogainkat – amely szerint a törvény előtt mindenki egyenlő – ezáltal sérült az egyenlő bánásmódhoz, az emberi méltósághoz való jogunk. Az Európai Emberi Jogi Bíróság (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata alapján azokban az esetekben, amikor „kirívó jogalkalmazásai hiba” esete merül fel, a rendes bíróságok ítélkezési gyakorlata a törvény előtti egyenlőség és a törvénynek való alávetettség elvei alapján vizsgálható.

Az 53.Pf.639.904/2016/4 számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint az azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú kúriai ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált alapjogainkat - amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti - ezáltal sérült a jogorvoslathoz és a jogerős ítélethez való jogunk. Az ítéletek sértik

- a 3,4,6 határozatok érvénytelenségét megállapító részében jogerőre emelkedett 10.P.XII.20.330/2016/24. számú elsőfokú ítélethez és az első fokon már lefolyt 10.P.XII.20.330/2016/24. számú jogorvoslathoz való jogunkat, valamint
- a 2,5 határozatok érvénytelensége megállapítása iránti másodfokú jogorvoslathoz való jogunkat.

Az 53.Pf.639.904/2016/4 számú másodfokú eljárás és ítélet, valamint az azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú kúriai ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált alapjogainkat - amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el – ezáltal sérült a jogérvényesítésre megfelelő eljáráshoz és eljárási garanciákhoz való jogunk. Sérült a 3,4,6 határozatok érvénytelenségét megállapító részében 2016. november 16-án már jogerős bírósági ítélethez és indokláshoz való jogunk, valamint sérült a 2, 5 határozatok érvénytelensége megállapítása iránti eljárásban a felkészüléshez és az indokolt bírói döntéshez való jogunk. A tisztességes bírósági eljárás és tárgyalás feltételezi a független és pártatlan bíróságot. Az elsőfokú bíróság mulasztását követően a másodfokú bíróság ... sz. idéző végzésében nem hazudhatta volna fellebbezésnek a jogi képviselővel eljáró alperes kifogását - amelyre az alperes, mint jogosult nem rótt le fellebbezési illetéket - és azt nem tárgyalhatta volna fellebbezésként a több mint három hónappal a fellebbezési határidő lejártát követő másodfokú tárgyaláson. Továbbá a másodfokú bíróságnak nem állt jogában az elsőfokú ítélet 3, 4, 6 határozatok érvénytelensége megállapítása vonatkozásában már 2016. november 16-án jogerőre emelkedett részét megváltoztatni. A felperesek jogerős ítélettől való törvénysértő megfosztása sérti a felperesek keresetük ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz való alapvető jogát is.

A bíróság az ítélet indokolására vonatkozó kötelezettségét is elmulasztotta, ezáltal szintén sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk.

Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a törvényszéknek és a Kúriának a jelen ügyben a Pp. a Tht. és a Ptk. felhívott bekezdésit alkalmaznia kellett volna, de legalábbis meg kellett volna indokolnia, hogy ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazását miért mellőzte.

Az indokolás hiánya vonatkozásában figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően nem alkalmazta.

„Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [34], 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [26]}.

A Fővárosi Törvényszék 53.Pf.639.904/2016/4. számú ítélete és a Kúria Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítélete a felperesek tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogát azzal is megsértette, hogy a bíróság *nem teljesítette az indokolási kötelezettségét, amikor az ügy leglényegesebb részéről, az eljárásra és az adott tényállásokra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.*

Az elsőfokú ítélet 2016. november 16-án jogerőre emelkedett – a 3, 4, 6 határozatok érvénytelenségét megállapító – részének másodfokú bíróság általi Alaptörvénybe és a kogens jogszabályokba ütköző megváltoztatását a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa nem indokolta, a Kúria Pfv.I. tanácsa pedig a függetlensége alapját képező törvénytől szintén eloldva magát önkényes jogalkalmazással – valójában tiltott jogalkotással – indokolta azt.

Az elsőfokú bíróság illetve a Fővárosi Törvényszék a 2. és 5. határozatok érvénytelensége megállapítása iránti keresetünk majd fellebbezésünk elutasítását nem jogszabályhelyekre utalással - így nem is azonos jogszabályhelyekre utalással – utasította el.

A jogerős ítélet felülvizsgálatát kizáró szabály hatékony érvényesülése érdekében a másodfokú bíróságnak ítélete indoklásában egyértelműen, a Pp. 408 § (2) bekezdésére történő utalással fel kell tüntetnie, ha az elsőfokú bíróság ítéletét „azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra” utalással hagyta helyben.

Azonos jogszabályhelyre és jogi indoklásra utalás azonban nem történt, a Kúria pedig nem tett eleget indoklási kötelezettségének 2. és 5. határozatok érvénytelensége megállapítása iránti felülvizsgálati kérelmünk tekintetében sem.

A Kúria még arra sem vette a fáradságot, hogy a periratokban foglalt napirendi pontokat és az azokban született határozatokat, valamint az első és másodfokú bíróság indokait idézze, ellenkezőleg iratellenes, értelmezhetetlen előadásában mindezt összemosza a 3, 4, 6

határozatok – amelyek érvénytelenségét megállapító ítélet 2016. november 16-án már jogerőre emelkedett – és a 2., 5. határozatok vonatkozásában.

A 3., 4., 6. határozatok érvénytelenségét megállapító jogerős elsőfokú ítélettel szemben a Kúria nem indokolja ítéletét, a 2. és 5. határozatok felülvizsgálatának elutasítását pedig iratellenesen azzal „indokolja”, hogy „a másodfokú bíróság a 2. és 5. határozatok vonatkozásában azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság döntését.” ami pedig nem tekinthető indoklásnak és valótlan állítás.

Az 53.Pf.639.904/2016/4 számú másodfokú ítélet és ítéleti indoklás, valamint az azt helybenhagyó Pfv.I.21.720/2017/6. számú kúriai ítélet sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében garantált alapjogainkat - amely szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez - ezáltal sérült a tulajdonhoz való jogunk.

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa a társasházi külön és közös tulajdonhoz kapcsolódó Alapító okiratban és vonatkozó törvényben meghatározott szerzett jogainkat alkotmányellenes és jogszabálysértő módon elvitatja a tisztességtelen másodfokú eljárás során a *contra legem* és a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütköző ítéleti indoklással.

A másodfokú bíróság a tulajdonhoz való alkotmányos jogainkat is sértette, amikor ítéletét visszaható hatályú egyben *contra legem* jogalkalmazással indokolta. A hatlakásos társasház 1983. májusában kelt és mind a mai napig hatályos Alapító okiratára visszaható hatállyal egyben arra nem vonatkozó törvényi feltétel szükségtelen kitágításával indokolatlanul korlátozná a felperesek tulajdonosi jogait. „az alapító okiratnak a közös képviselő mandátumára vonatkozó előírása – miként valamennyi kötelmi rendelkezése – a társasházi törvény elfogadásával hatályát veszítette a Tht. 63. § (2) bekezdése alapján” A visszaható hatályú korlátozási okra való formális hivatkozás pedig ugyancsak a tulajdonhoz való jog szükségtelen korlátozásának minősül. „az 1959. évi Ptk. 226. § (2) bekezdése szerint jogszabály a hatálybalépés előtt megkötött szerződések tartalmát is megváltoztathatta.”

Ezzel szemben a tulajdonhoz való jog korlátozása csak akkor fogadható el alkotmányosan indokoltnak, ha azt más alapjog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme kényszerítően indokolja, illetve elkerülhetetlenül szükségessé teszi.

A jelen ügyben eljáró törvényszék és kúria *contra legem* jogalkalmazása jelen esetben felemelkedett az alkotmányjogilag is értékelhető szintre, több egymást erősítő alkotmányossági sérelem együttes megvalósulásán keresztül sértette a felperesek jogerős ítélethez, tisztességes bírósági eljáráshoz, jogorvoslathoz, törvény előtti egyenlőséghez és tulajdonhoz való jogát.

„A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”
{20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [23]}.

A bíróságok tehát számos alkotmányjogi és eljárási szabályt megsértettek, ami egyúttal többszörös alaptörvény-ellenességhez vezetett mindezek eredményeként pedig a felperesek fent felsorolt alkotmányos jogai sérültek ezért kérjük a 2., 3., 4., 5., 6. határozatok érvénytelensége és a perköltség megállapítása vonatkozásában az 53.Pf.639.904/2016/4. számú és Pfv.I.21.720/2017/6. számú ítéletek megsemmisítését.

Felperesek fellebbezésének 2. és 5. határozatok érvénytelenségének megállapítására vonatkozó részét újra kell tárgyalja egy független és pártatlan bírói tanács már az elsőfokú ítélet 2016. november 16-án jogerőre emelkedett részét figyelembe véve.

A jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük, a felülvizsgálati eljárás pedig Pfv.I.21.720/2017/6. sz. ítélettel lezárult.

Kijelentjük, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

Tisztelettel,

Kelt: Budapest 2018. november 5.

